

ԽԱՅՃԱՄՈՒՆ ԿՔՈՎՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Բարդին (չինարին) ու վագր

Բարդին մեր վագին դնամիշ արեց:
«Ի՞նչ ես կուչ եկել»:— Նա նրան ասեց.
«Ես էլ որ չըլիմ, ի՞նչ կըլի քո բանն,
Քեզ որ իմ տակիս շվաք տեղ չտամ:
Ինձանով որ դու չգաս, փաթութվիս,
Ի՞նչ կըլի քո հալն, էլ ի՞նչպես կապրիս:
Բարակ քամին էլ հոգիդ կհանի,
Էդպես սև օրը՝ Աստված տա՛ չըլի:
Ինձ մտիկ արա՛, տե՛ս, ո՞ր եմ հասել,
Ինձ պես բոյ արա՛, որ ամեն մարդ էլ
Մտիկ անելիս քեզ՝ խելքը գնա,
Շլինք ծոելով՝ ո՞վ պատիվ կտա:
Ոչ ցից ա ինձ պետք, ո՛չ գերան, ձողի,
Մեկ տուտս գետնումն, մեկը երկնքի
Ամալի, անձրևի, քամու առաջին:
Ճխկներս վեր քաշած, որ սուր ու կացին
Չի հասնի, դիպչի իմ մեջքին, ծերին:
Բայց ձեր խեղճ սոյր հենց դուս է գալիս,
Շուտով շլինքը կախ անում, թերվում,
Ոտի տակ ընկնում, մեկ հով դիպչելիս,
Գետնին չոքըչոք դես ու դեն ընկնում:

Ափսո՛ս էդ պտղին, որ դուք եք տալիս,
 Մեզ է՛դ սագ կգար, էս բարձր ծերիս»։—
 «Ի՞նչ եմ անում էս՝ հաստ քոքն ու բոյր,
 Շատ բարձրանանք էլ՝ էլի մեր սոյր
 Էն սիրտը չունի, գլուխ բարձրացնի»։
 Պատասխան տվեց վազը սիրելի։
 «Ո՞ր թողանք մեր քաղցր պտուղն ու ճուխկը,
 Էլ ո՞վ կբանա մարդի տխուր միտքը։
 Էլ ո՞վ էն ազնիվ, էն սուրբ բաժակը
 Կտա, որ հիշեն մեռլի հիշատակը։
 Որ մենք էլ ուզենք՝ մեր պատվի խաթեր
 Քեզ պես բարձրացնել տերև ու ճխկներ։
 Ղորդ ա՛՛ քեզանով մենք փաթաթվում ենք
 Բազի անգամ ու շվաքդ տեսնում ենք։
 Բաս է՞ն էլ, ասա՛ որ մեր բարի տերը
 Չունենա էսքան մեր տված խերը,
 Քեզ մեկ օր էլա՛ բաղում չի պահիլ։
 Լավ չի՞ բարեկա՛ն՝ էսպես գրից անիլ։
 Ինձ որ պահում են, փորում տակս, ջրում,
 Ի՞նչքան ա քեզ խեր սրանից հասնում։
 Ինչքան սիրտդ ուզի, էնքան բարձրացի՛ր,
 Մի՛ հպարտանար, մեր դադրն ինացի՛ր։
 Մենք էլ որ պտուղ չտանք՝ քեզ նման.
 Մեր նյութն ու դվաթը չկորցնենք էսքան,
 Ո՛չ կրկոտանանք, ո՛չ կըցածանանք,
 Ո՛չ կբարակինք, ու կհաստանանք։
 Բանից վախեցողն ու փորի գերին
 Էդպես կգիրանան, երկինքն կհասնին»։—
 Երկար բոյիցը, ու հաստ մեջքիցը
 Ի՞նչ խեր դուս կգա, կամ մեծ գլխիցը։
 Պտղատու մարդը ազնիվ վազի նման
 Պետք է խոնարհի, որ լինի պիտան։
 Բայց ա՛խ՝ բարդի մարդն մեկ շվաք տալիս՝

Յա բաղի վախտ էլ քիչ մոտենալիս,
Էնպես է կարծում, թե իր պահածն ա
Երկիր ու աշխարհ, ու գոռոզանա: